

# Predica de la Krefeld

(Fiți treji și clari în toate lucrurile pământești și duhovnicești)

**28 decembrie 1983, ora 19:30**

**Fr. Frank**

Bun venit călduros tuturor! Noi venim în acest loc ca să auzim Cuvântul Lui și să avem o întâlnire cu Dumnezeu. Dumnezeu caută oameni care sunt într-un loc sau altul, care au o ocupație sau alta, dar care se pare că nu aparțin și nu se potrivesc undeva. Și noi facem parte dintre acești oameni. Noi am fost în diferite denominații, biserici și biserici libere și trebuie s-o spunem clar și deschis că nu ne-am găsit locul și n-am aparținut nicăieri, până când Dumnezeu ne-a căutat, ne-a găsit și ne-a luat în Împărăția Lui. El ne-a introdus în planul Său și acest lucru va deveni mai bun, acesta fiind doar începutul. De aceea nu căutăm să ne facem un nume pe pământ, ci noi tânjim ca numele nostru să fie scris în ceruri. Dacă este așa, atunci noi vom auzi cuvintele lui Dumnezeu care au venit de sus, din cer, dar au fost scrise prin inspirație divină aici, jos pe pământ. Noi vom auzi aceste cuvinte, le vom crede și vom face după acest Cuvânt. Dumnezeu să ne dăruiască acest lucru.

Eu mi-am propus să nu predic deloc, ci pur și simplu să-L las pe Dumnezeu să ne vorbească tuturor, așa cum vorbește un tată cu copiii lui, cu aceia cu care are intenții bune. Eu nu cred că există un tată pământesc care n-are intenții bune cu copiii lui. Doar atunci ne este frântă inima când copiii noștri merg pe căile lor proprii. Exact așa este și cu Dumnezeu. Ce-I folosește Lui să aibă mulți copii dacă ei merg pe căile lor proprii, nu primesc prin credință Cuvântul Lui și nu-l împlinesc?

De aceea și fratele Branham a vorbit în predicile sale despre copii, spunând că ei trebuie să treacă prin încercări până când devin maturi și pot fi puși în poziția pe care El a gândit-o pentru ei, după ce i-a găsit credincioși în toate încercările și le-a putut încredința tot ceea ce a pregătit pentru ei. Dumnezeu caută oameni care nu se apucă acum de

alergat pentru a face și ei ceva, ci oameni care se lasă introduși în lucrarea Lui, oameni pe care El i-a încercat până la limita puterilor lor, căroră le poate încredința ceva mai mult decât până acum. Noi credem că Dumnezeu are mai mult.

În aceste zile vom vorbi despre faptul că Dumnezeu nu dă doar făgăduințe, ci El le și împlinește, și că nu noi așteptăm după El, ci El ne așteaptă și are îndelungă răbdare cu fiecare din noi. Noi înșine ne stăm în calea noastră și a Lui, și nu-I permitem să lucreze. În aceste zile de har când El ne mai vorbește noi trebuie să recunoaștem statura lucrării lui Dumnezeu în noi, să ne plecăm în prezența Lui și să fim gata pentru a ne lăsa corecțați.

Dacă un tată ajunge atât de departe încât el nu mai vorbește cu fiul lui, atunci este deja foarte târziu. Dar Dumnezeu ca Tatăl nostru dorește să ne vorbească într-un mod pe care noi să-l înțelegem. De aceea dorim să-L rugăm din toată inima ca în aceste zile Duhul lui Dumnezeu să se miște asupra adunărilor, Cuvântul să răsună și să poată împlini scopul pentru care l-a trimis Dumnezeu. Noi avem aceeași convingere. Noi am auzit mesajul lui Dumnezeu de atâta timp și în noi este o dorință adâncă ca nu doar să auzim cuvinte, ci cuvintele divine și faptele divine să se întâlnească, iar acest lucru să se întâmple în mijlocul adunărilor sfinților, în mijlocul aceloră care se strâng împreună pentru a-L lăsa pe Dumnezeu să vorbească.

Eu personal îmi doresc să nu mai fie aici niciun singur frate care să se mai simtă cumva călăuzit să aducă învățătura lui, sau cunoștința lui specială sau să împărtășească trăirile lui deosebite. Aici le includem cu mare plăcere pe surori, dar de fapt ele n-au voie să învețe. Să punem deoparte toate lucrurile personale, să devenim conștienți că în prezența Lui vor rezista numai acele lucruri pe care El le-a putut face, ceea ce noi I-am permis ca El să facă. Credeți-mă, nici un singur lucru pe care eu sau tu l-am putea face n-are valoare înaintea lui Dumnezeu, căci altfel noi ne-am putea lăuda că am făcut una și alta.

Sfânta Scriptură spune că lucrările au fost pregătite dinainte ca noi să umblăm în ele. Cele mai mari lucrări, până la învierea morților, ar fi lucrări pe care nu noi, ci Dumnezeu le face prin Cuvântul Său care

este în noi; Cuvânt în care El a dat făgăduințele și prin care puterea Lui dătătoare de viață devine lucrătoare prin noi. Numai El singur este în stare s-o facă și nimeni altcineva. Dacă ne uităm la slujba fratelui Branham vedem că acesta este exemplul lui Dumnezeu pentru zilele noastre, este șablonul pus în fața ochilor noștri. N-a fost nicio forțare proprie în legătură cu acest lucru, ca să ceară sau să obțină ceva de la Dumnezeu, nu; ci a fost chemarea divină și să rămână credincios în slujba care i-a fost încredințată. Voi știți că el a fost un om și la înfățișare a fost găsit ca un om. Eu nădăjduiesc că toți cei ce sunt în această seară aici au înțeles corect această observație.

Un lucru care pe mine m-a atins foarte mult este arătarea norului supranatural din 28 februarie 1963. Ceea ce doresc de fapt să evidențiez este că Dumnezeu nu Se lasă impresionat de evlavia fățarnică, ci El Se lasă atins de naturalețea noastră. În 22 decembrie 1962 Domnul Dumnezeu i-a spus fratelui Branham că acest mare eveniment va avea loc. Și știți voi când a avut loc? Nu când el a spus: „Acum eu voi posti, acum eu mă voi ruga, acum eu voi face una și alta”. Știți voi cu ce se ocupa el când s-a întâmplat? Era îmbrăcat în haine de vânătoare, purta jeansi, avea arma cu el și tocmai împușcase un mistreț. Apoi i-a venit gândul că frații cutare și cutare n-au împușcat încă nici un mistreț și se gândea că el va fugări acea turmă de mistreți înspre ei pentru ca fiecare din ei să împuște câte un animal. Când a văzut acea turmă, dintr-o dată s-a uitat în jos și a văzut un scaiete pe pantalonul lui, așa cum îi fusese arătat în vedenie. Dintr-o dată s-a întâmplat, aproape ca un cutremur. În orice caz, a avut loc o detunătură puternică și dintr-o dată el a înțeles că sosise clipa în care urma să se împlinească ceea ce îi fusese arătat lui în 22 decembrie 1962. El a spus că imediat a fost ridicat în acest nor. Când toate aceste lucruri au trecut și s-a întâlnit cu acei doi frați – tu și eu am fi povestit într-un mod grozav: „Hei, copii, acolo a fost un nor, în el au fost șapte îngeri, i-am numărat și Domnul mi-a poruncit și așa mai departe” – el i-a întrebat: „Ați împușcat fiecare dintre voi câte un animal?”.

Înțelegeți? Eu cu greu o pot înțelege; noi ne-am fi pierdut cumpătul și n-am fi priceput că lucrurile naturale, firești trebuie să continue mai departe și că în mijlocul celor mai puternice trăiri cu

Dumnezeu rămâi totuși treaz și clar. Oamenii care nu rămân treji și clari nici n-au avut trăiri adevărate cu Dumnezeu, ci ei au devenit victimele a propriei lor imaginații și fantezii evlavioase, nimic mai mult. Acest lucru mi-a mers mult la inimă. Atât cât pot eu evalua și vedea din Scriptură, în ceea ce privește slujba și toate lucrurile în legătură cu slujba lui, el a fost cel mai mare bărbat al lui Dumnezeu care a existat vreodată. Și apoi el a rămas atât de natural, el a știut când, unde și ce să spună. El n-a fost un ținut evlavios care trebuia să fie mereu atât de duhovnicesc, cum credem noi că trebuie să fim, nu-i așa? Noi credem că trebuie să fim mereu duhovnicești și suntem orice altceva numai duhovnicești nu. Noi am devenit niște oameni nenaturali în ambele domenii, fie pământește, fie duhovnicește. Așadar, înapoi la naturalețe în viața naturală, pământească și înapoi la cele duhovnicești în viața duhovnicească. Numai așa vom putea înainta împreună.

Pentru mine personal a devenit un lucru mare faptul că în mijlocul unei acțiuni pământești care cu adevărat ar putea fi văzută ca fiind fără importanță, Domnul S-a întâlnit cu robul Său și în final el a fost la fel de treaz și de clar precum a fost și înainte. Dragilor, așa trebuie să fie și cu noi toți, astfel încât să fim în stare să încadrăm lucrurile acolo unde aparțin și apoi Dumnezeu ne va binecuvânta pe noi toți. În aceste zile voi puteți fi complet destinși și nimeni nu trebuie să se prezinte duhovnicesc, voi sunteți deja destul de duhovnicești. Eu sunt pe deplin convins că Dumnezeu ne va ajuta, dar noi trebuie să ne lepădăm de evlavia noastră prefăcută, de apucăturile noastre pioase și să devenim treji și clari, recunoscând domeniul divin, atribuindu-l lui Dumnezeu și fiind mulțumitori Domnului pentru aceasta.

Eu m-am gândit la prima venire a Domnului și la adunările noastre care au un singur scop: să ne apropiem mai mult de Dumnezeu, ca să putem recunoaște că personal n-avem nimic, pentru ca Dumnezeu să devină totul în toate. Privitor la prima venire a lui Hristos, în Lc. 2:13 este scris: „*Și deodată, împreună cu îngerul, s-a unit o mulțime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu și zicând: «Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte și pace pe pământ între („în oamenii” – lb. germ.) oamenii plăcuți Lui»*”.

Noi știm că pe Dumnezeu Îl interesează să fie oameni în care El să-Și poată găsi plăcerea. Despre Domnul nostru, despre Fiul lui Dumnezeu este scris de două ori: *Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea*". O dată la botez în Mat. 3:17 și încă o dată pe Muntele schimbării la față în Mat. 17:5. Această plăcere divină s-a odihnit asupra lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu. El a fost sămânța făgăduită care a ieșit la viață prin Duhul. Asupra Lui s-a odihnit plăcerea lui Dumnezeu. Peste toți răscumpărații care sunt sămânța făgăduită adusă la viață prin Duhul lui Dumnezeu se odihnește aceeași plăcere a lui Dumnezeu. Eu vă spun și de ce. Pentru că noi am fost deja în El și am fost scoși din El, am fost zămisliți, noi putem fi de neam dumnezeiesc.

Înainte să citesc din predica fratelui Branham „Cuvântul vorbit este sămânța originală”, doresc să citesc câteva versete din Rom. 3 de la vers. 21: „*Dar acum s-a arătat o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, fără lege – despre ea mărturisesc Legea și Prorocii – și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El.*”

Am citit-o cu toții? Nu neprihănirea ta, nu neprihănirea mea, ci neprihănirea lui Dumnezeu a fost descoperită. Așa cum este scris în vers. 22 și anume neprihănirea lui Dumnezeu prin credința în Isus Hristos pentru toți cei ce cred. Acum se poate întreba. Crezi tu? Cred eu? Aparținem noi de cei cărora le este adresat acest cuvânt? Atunci, prin credința în Isus Hristos, tu și eu suntem în această neprihănire a lui Dumnezeu, în neprihănirea în care nu mai rămâne loc pentru absolut nimic personal. Prin har, noi am fost așezați în această neprihănire prin lucrarea pe care El a făcut-o, și nu prin lucrările pe care le-am putea face noi.

Vă citesc mai departe: „*Nu este nicio deosebire. Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus. Pe El, Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu; pentru ca, în vremea de acum, să-Și arate*

*neprihănirea Lui în așa fel, încât să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus” (Rom. 3:22-26).*

Cu adevărat acum am citit acest lucru din Biblie, nu dintr-o carte oarecare. Oricine crede în Isus Hristos a fost socotit și declarat de Dumnezeu ca fiind neprihănit. Se înțelege de la sine că aici neprihănirea proprie este exclusă. Dumnezeu a intervenit în locul nostru și pentru noi, dăruindu-ne chiar și propria Sa dreptate/neprihănire care este valabilă înaintea Lui.

Eu aș dori să nu ascultăm doar o singură dată astfel de versete și să trecem cu ușurătate peste ele, iar apoi în interiorul nostru să ne ocupăm din nou doar cu noi. De am putea noi pătrunde la această credință vie deoarece Dumnezeu S-a ocupat de noi, iar noi nu trebuie să ne mai preocupăm cu noi înșine! Noi trebuie doar să-I predăm Lui totul, să ne încredem în El și să-L cinstim prin credință astfel încât Cuvântul să devină în sfârșit adevărat și realitate în noi. Prin necredință noi L-am împiedicat pe Dumnezeu să-Și împlinească Cuvântul, să-l facă adevărat și real în viața noastră. Este așa sau nu? Noi am pus sub semnul întrebării ceea ce a spus Dumnezeu și ne-am făcut viață grea, am suferit din cauza aceasta și ne-am chinuit fără să ajungem la bucuria absolută în Dumnezeu și la siguranța mântuirii.

Tatăl meu, care a plecat Acasă, îmi povestea mereu cum era mai demult când oamenii Îl trăiau cu adevărat pe Dumnezeu. O astfel de experiență poate că dura câteva ceasuri, dar după aceste ceasuri era rezolvată pentru totdeauna. Această trăire cu Dumnezeu nu începea de fiecare dată din nou, ci oamenii erau cuprinși de harul lui Dumnezeu și conduși la pocăință. Ei au străpuns până când au ajuns la siguranța credinței. Nu erau doar niște trăiri emoționale, ci Cuvântul care era predicat îi mișca pe oameni, iar Duhul lui Dumnezeu făcea restul.

Noi trebuie să ne întoarcem la credința biblică și să străpungem până la ea și să înțelegem ce este scris în Evrei 6 și anume, ca să pășim înspre desăvârșire și să nu tot începem cu pocăința, cu credința, cu botezul și cu toate învățăturile începătoare. Să ajungem în starea de a cuprinde prin credință și cu un acord interior fiecare subiect pe care îl

tratează Dumnezeu cu noi prin Cuvântul Său și nu doar atât, ci să-l și trăim pentru ca trăirea noastră să fie în conformitate cu Cuvântul.

Aici este scris că noi „*Suntem socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus*”.

Dacă noi credem că răscumpărarea a fost, este și va fi o răscumpărare desăvârșită, atunci haideți să credem că această răscumpărare deplină ne privește pe noi cei răscumpești, că este vorba de noi. Astăzi nu vorbim despre romani, corinteni sau galateni. Astăzi Domnul ți Se adresează ție și mie. Astăzi acest cuvânt ne este adresat nouă. Noi nu trebuie să plătim nimic, totul este deja plătit. Noi suntem *socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus. Pe El, Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-și arate neprihănirea Lui*”.

Nu este ceva minunat ce este scris aici? „*Pe El, Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire*”. Răscumpărarea este în legătură cu sângele. Când El a sângerat pe crucea Golgotei, acolo El a devenit împăcarea noastră, acolo noi am fost aduși din nou într-o legătură cu Dumnezeu, am devenit una și acest lucru trebuie să-l credem o dată pentru totdeauna! Este o ispășire prin credință. Cine n-o crede acela va rămâne de rușine, dar cine crede acela nu poate rămâne de rușine. Acum ceva nu mă lasă să merg mai departe până când noi toți am înțeles acest punct și avem un acord interior. Dumnezeu L-a pus pe Hristos pe crucea Golgotei ca jertfă de ispășire, și în El, prin credința în sângele Lui, noi avem împăcarea, iertarea vinei și a păcatelor noastre. Cine are în inima lui o credință biblică în ceea ce ne spune Dumnezeu în această seară, acela poate spune odată liniștit „Amin!” „Amin-ul” n-a fost destul de puternic.

Lucrarea de răscumpărare de la Golgota este vrednică de crezare. Pe mine nu mă privește și nu mă preocupă acordul vostru. Acordul interior îl privește pe fiecare în parte, te privește pe tine și pe mine, ne privește pe noi toți. Aici nu este vorba de o credință pe care o dată o ai și poate că altă dată n-o ai, ci este vorba de credința care vine

În urma auzirii Cuvântului propovăduit care ne transformă și face în noi lucrarea lui Dumnezeu. Dacă noi putem crede din inimă că suntem eliberați, împăcați și răscumpărați pe deplin datorită îndurării Sale, atunci Dumnezeu nici nu ne mai poate osândi și judeca fiindcă noi am fost deja judecați pe când eram în Hristos și El a fost judecat în locul nostru. Pedeapsa noastră a fost pusă peste El pentru ca noi să avem pace, și prin rănilor Lui noi am fost vindecați. Aceasta este Evanghelia, acesta este adevărul biblic divin. Chiar și acela care are mari greutăți cu sine se poate bucura și zice „Dumnezeule, dacă aceasta este așa, și într-adevăr așa și este, atunci cine sunt eu ca Tu să mă socotești printre aceia care au căpătat îndurare, care pot avea parte de răscumpărare?”. În aceste zile noi Îl vom ruga pe Dumnezeu ca El să ne binecuvânteze și să Se întâlnească cu noi într-un mod puternic, prin Cuvântul și Duhul Său.

Poate ar fi bine să mai citim o dată versetul 26 unde apostolul scrie: *„Pentru ca, în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea Lui în așa fel, încât să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus. Unde este, dar, pricina de laudă? S-a dus. Prin ce fel de lege? A faptelor? Nu; ci prin legea credinței. Pentru că noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii. Sau, poate, Dumnezeu este numai Dumnezeul iudeilor? Nu este și al Neamurilor? Da, este și al Neamurilor; deoarece Dumnezeu este Unul singur, și El va socoti neprihăniți, prin credință, pe cei tăiați împrejur, și tot prin credință și pe cei netăiați împrejur (Rom. 3:26-30).*

Pentru mine acest Cuvânt este minunat, este Evanghelia, este mesajul bucuriei, este mesajul eliberării. O poți crede? O poți primi? Credința biblică vine în urma auzirii Cuvântului lui Dumnezeu propovăduit. Altceva nici nu vrem decât ceea ce a dat Dumnezeu. El a vrut să ne îndreptățească, El a făcut-o. El ne arată cum s-a întâmplat. La această temă am mai putea citi câteva versete biblice, dar eu sunt de părerea că aici este concentrat și cuprins totul. Atât de convingător, atât de atotcuprinzător, atât de clar că de fapt citirea Scripturii ar fi suficientă pentru a dăruia fiecăruia claritate despre ceea ce s-a întâmplat la Golgota.



Dragilor, acum, prin credință să ajungem de la propovăduire, la trăire. Nu este posibil să tot auzim și apoi să mergem din nou pe căile noastre, ci sub vestirea Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să aibe loc o conversație între Dumnezeu și ascultător. Fiecare trebuie să fie cuprins în sufletul lui și să miște în inima lui aceste cuvinte, să le aducă înaintea Domnului și prin credință să spună: „Doamne Dumnezeul meu, așa este, așa o primesc. Te rog ajută-mă ca prin credință în Isus Hristos să pot primi acest lucru!”

Nu mai este silința ta sau a mea cu care poate te obosești de-o viață. Cei mai mulți credincioși sunt preocupați în toată viața lor să devină fericiți, dar când vine sfârșitul și ei sunt pe patul morții sau sunt bolnavi, atunci reiese că în întreaga lor viață ei au tot încercat, dar niciodată n-au pătruns la această trăire cu Dumnezeu. Dragilor, nu cred că eu sau noi cei care propovăduim Cuvântul lui Dumnezeu ne putem împovăra conștiința dacă sub propovăduire oamenii nu primesc de la Dumnezeu ceea ce a fost făgăduit în Cuvântul lui Dumnezeu. Prin predicarea Cuvântului noi doar Îi putem da posibilitatea lui Dumnezeu să lucreze în noi. Dar este necesar ca în tot acest timp al vestirii Cuvântului eu și voi să dăm deoparte grijile noastre, tot ce ne distrage atenția și ne împiedică, pentru ca în timp ce vine un Cuvânt din partea lui Dumnezeu prin acesta noi să primim ceea ce El ne-a făgăduit. Diavolul nu va veni doar cu un lucru, ci va veni cu 101 motive pe care ni le va pune ca piedică în calea noastră ca noi să nu putem străpunge până la trăirea lucrurilor făgăduite de Dumnezeu.

Haideți ca sub propovăduirea Cuvântului, strânși înaintea feței lui Dumnezeu să recunoaștem că am căpătat îndurare, am fost împăcați cu Dumnezeu și suntem îndreptățiți prin sângele Mielului. Încă din Grădina Eden Diavolul a tot răsucit și răstălmăcit Cuvântul lui Dumnezeu și încă o mai face până în timpul nostru prin toți învățații și prorocii falși. Dar niciunul din voi și nimeni altcineva nu va găsi vreun loc în Scriptură unde ar fi scris că Satan să se fi apropiat de Sângele Mielului. Prin acest Sânge Dumnezeu i-a pus o graniță, și toți cei ce sunt sub sângele împăcării sunt de neatins de către Vrăjmaș, de Satan.

Voi întrebați: „De ce suntem atât de atacați, de chinuiți și multe altele?”. Pentru că n-am devenit conștienți că noi suntem în Hristos și

că prin El noi am fost iertați și împăcați pe deplin. Pe cât de sigur Domnul a plătit prețul și noi am fost răscumpărați, pe atât de sigur vrăjmașul și-a pierdut pentru totdeauna dreptul asupra ta și a mea. Este posibil că Diavolul se va folosi de capul nostru pentru a ne pune în cale unele obstacole, ba chiar va răsuici unele lucruri pentru a ne duce în confuzie. Dar noi înțelegem că Dumnezeu n-a ales capul, ci inima. Noi credem din inimă și mărturisim cu gurile noastre ceea ce credem în inimile noastre și astfel suntem neprihăniți înaintea lui Dumnezeu. Voi cunoașteți Cuvântul din Rom. 10:9-10 unde este scris foarte clar: *„dacă crezi în inima ta...Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea”*.

Acum pe scurt, câteva citate din predica fratelui Branham: **„Cuvântul vorbit este sămânța originală”**.

„Aș vrea să numesc tema **„Cuvântul vorbit este sămânța originală”** ca punct de plecare al celor ce vor fi spuse astăzi. Pe temelia aceasta vreau să clădesc predica de astăzi: „Cuvântul vorbit este sămânța originală”. Fiți atenți: *„fiecare sămânță face rod după felul ei”*. Orice ar fi fost, trebuia să aducă roade după felul ei. Acest Cuvânt al lui Dumnezeu este veșnic. Dumnezeu, care este veșnic, nu poate spune ceva și apoi să Se răzgândească pentru a lua o decizie mai bună, pentru că fiecare hotărâre a lui Dumnezeu este desăvârșită. El n-o poate face. Odată ce Cuvântul a fost rostit, nu poate muri niciodată. El trăiește mai departe și nu poate muri niciodată, pentru că Cuvântul este Dumnezeu. Cuvântul Său nu poate muri la fel cum nici Dumnezeu nu poate muri . De aceea citim în Ioan capitolul 1: *„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu...și Cuvântul s-a făcut trup...”*. Același Cuvânt, care a fost rostit la început pentru un scop veșnic, s-a pogorât, s-a făcut trup și a locuit printre noi – Cuvântul lui Dumnezeu”.

Aș putea citi mai departe. Așa cum Cuvântul exprimat prin toți prorocii a arătat înspre Hristos și s-a împlinit cu El, de la nașterea Lui la înălțarea Lui la cer și până la revenirea Lui, la fel Cuvântul exprimat prin toți prorocii, prin Domnul nostru și prin toți apostolii pentru adunare, trebuie să-și găsească împlinirea cu noi ca adunare, ca Mireasă. Noi suntem o parte a Mirelui, noi aparținem împreună, este același Duh și același Cuvânt. Dacă totul S-a împlinit cu El – și este vorba de un Cuvânt veșnic neschimbător – atunci exact așa este și cu

noi. Dar de ce noi, ca adunare a Domnului, nu putem face ceea ce am citit mai înainte din Romani 3, ca o parte componentă a mântuirii noastre veșnice? Fericirea nu începe cu cuvântarea de la înmormântare, ci cu trăirea cuvintelor „*oricine cheamă Numele Domnului va fi mântuit*”. Aici este vorba ca noi să fim în lucrare cu inima noastră și să-I permitem lui Dumnezeu să ne facă de cunoscut intenția și voia Lui pentru aceste zile de pe urmă. Cuvântul lui Dumnezeu este sămânța originală și noi putem primi această sămânță originală în interiorul nostru. Aceasta va fi tema noastră în zilele acestea.

Este vorba de acest Cuvânt divin, original care este pus în noi. El trebuie să răsară după felul lui. Nu va răsări nimic altceva decât ceea ce a fost semănat. Fiindcă Eva și-a pierdut răbdarea și n-a mai putut aștepta, Satan a putut s-o amăgească, punându-i sub semnul întrebării Cuvântul lui Dumnezeu, și din această înșelăciune s-a născut un amestec, o sămânță străină, a morții, iar apoi cuvintele pe care le-a spus ea n-au mai ajutat la nimic: „*Am căpătat un om cu ajutorul Domnului!*”. Maria a putut aștepta și a fost cea care a spus „*eu nu știu de bărbat*”.

Permiteți-mi să vă spun că starea finală a adunării lui Isus Hristos va fi o stare curată, feciorească și nu va mai exista nici un amestec, ci sămânța divină, curată va fi semănată într-o inimă curățată. Duhul Sfânt va veni asupra noastră și puterea Celui preainalt ne va umbri și ceea ce se va naște în noi vor fi fii și fiice ale lui Dumnezeu, zămisliti din sămânța divină a Cuvântului. Putem noi crede acest lucru? Aceasta este ceea ce a făgăduit Dumnezeu. Este sigur pentru că a fost făgăduit de Dumnezeu în Cuvântul Său și noi știm că de fapt în aceasta a constatat slujba fratelui Branham. Nu doar ca să ne dea unele lucruri despre care am putea avea păreri diferite și discuta. Diavolul râde de o astfel de nebunie. Poporul lui Dumnezeu va recunoaște că Dumnezeu a vorbit și că El l-a trimis pe robul și prorocul Său sub ungerea Duhului Sfânt ca să cheme afară adunarea și apoi să pună Cuvântul viu în ea. Aici este scris: „Cuvântul nu poate muri”. Ce minunat! Nu poate muri pentru că este Cuvântul lui Dumnezeu.

Domnul nostru a spus: „*Cuvintele pe care vi le-am spus sunt duh și viață*”. Fie ca în aceste zile credinciosul Dumnezeu să ne ia sub

protecția Lui și să ne facă să înțelegem cât de târziu este ceasul în care ne aflăm și ce se întâmplă în prezent. Ce har și ce privilegiu este să stai la umbra Celui preainalt și să-ți fie descoperit Cuvântul Lui proaspăt de la scaunul harului!

Mai întâi primul pas, și anume să credem că noi am fost îndreptățiți prin Isus Hristos Domnul nostru. Despre acest lucru nu se mai poate discuta căci lucrul acesta este rezolvat de Dumnezeu de acum 2.000 de ani și noi avem în Hristos o jertfă de ispășire. El a murit, și prin credința în sângele Lui are sângele putere ispășitoare. Nu este ceva la care doar ne uităm, ci are un efect ispășitor. Sângele Mielului a isprăvit totul, și-a făcut tot efectul pentru cei care au ajuns la credința în Dumnezeu prin El. Dacă în această seară noi facem prin credință acest prim pas, fiecare pentru sine, atunci nici unul să nu rămână liniștit și să își țină gura închisă. Nu! Ci toți, fiecare în parte, să vorbească cu Dumnezeu și să spună: „Credinciosule Dumnezeu, eu încă n-am trăit acest lucru. Te rog iartă-mă și îndură-Te de mine că am stat înaintea Ta împovărat de îndoiala și necredința mea și astfel Te-am necinstit”. Dragilor, și eu trebuie să mă plec, fiecare trebuie să se plece sub brațul puternic al lui Dumnezeu, sub fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu, nu este nici unul care s-ar putea ridica peste Cuvânt. Toți au fost închiși în această necredință pentru ca Dumnezeu să se îndure de toți. Nicio faptură să nu se poată lăuda înaintea Lui.

Vă mai citesc o dată acest lucru și apoi ne vom ruga: „...neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nicio deosebire”.

Dacă cineva simte că acest Cuvânt nu i se adresează atunci să ridice mâna. Sper că nu, Dumnezeule, sper că nu! Eu nădăjduiesc că toți înțeleg cu adevărat că Domnul este acela care vorbește cu noi prin Cuvântul Lui. Noi nu putem face ultimii pași înainte să-i fi făcut în mod corect pe cei dintâi. Să fim puși de Dumnezeu pe această pistă de alergare spirituală care este pentru toți cei ce cred. Căci nu este nici o deosebire, pentru că toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava pe care o dă Dumnezeu. „Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus.”(Rom. 3:24) și 25 : „Pe

*El, Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu”.*

Dacă noi credem din inimă acest lucru, îl primim, Îi mulțumim Domnului și Îi spunem din inimă: „Credinciosule Dumnezeu, eu sunt aici, noi suntem aici și venim împreună înaintea feței Tale. Astăzi doresc să mă întâlnesc cu Tine la Golgota”. Acolo Dumnezeu S-a întâlnit cu noi și doar acolo noi ne putem întâlni cu Dumnezeu. Nu există niciun al loc de întâlnire al omului cu Dumnezeu decât în Isus Hristos, Domnul nostru. În El avem răscumpărarea și iertarea, avem harul și neprihănirea. El a fost rânduit ca ispășire pentru noi, iar prin credință noi o putem primi.

Aș dori ca în aceste zile Dumnezeu să poată lucra în mijlocul nostru prin Duhul Său așa cum a făcut la început, astfel ca inimile noastre să țină pasul, să fie atinse și copleșiți să putem spune: Dumnezeule, cine suntem noi? Sunt milioane în jurul nostru care aleargă pe căile lor proprii, ei sunt prinși în programele lor. Cine suntem noi că Tu ne vorbești, ne atragi la Tine și în dragoste ne descoperi toate aceste lucruri și ne înștiințezi? Fie ca astăzi, în prima noastră adunare, Domnul să ne dăruiască har și fiecare inimă să se întâlnească cu El, să devenim mulțumitori și să putem spune: Credinciosule Domn, Îți mulțumim, noi suntem ai Tăi pentru timp și veșnicie, fă cu noi ceea ce-Ți place Ție, fă ca ceea ce s-a întâmplat la Golgota să atingă inima fiecăruia dintre noi.

Noi vrem să accentuăm că Dumnezeu nu Și-a întocmit pentru Sine o cale ușoară. Din pricina noastră, ca să ne răscumpere Dumnezeu a ales să meargă calea cea mai grea pe care putea merge. Ne putem întreba ce L-a mișcat să meargă pe această cale atât de grea pentru a ne răscumpăra? Dragostea, dragostea. (Adunarea spune „Amin”.) Mulțumesc frumos! Aceeași dragoste a lui Dumnezeu care s-a coborât din cer aici pe pământ și a fost descoperită în Răscumpărătorul nostru este aceeași dragoste care trebuie să fie descoperită în toți cei răscumprați și este aceeași dragoste care ne va și înălța la cer prin puterea Duhului, ne va lua în slava lui Dumnezeu. Domnul să ne

binecuvânteze pe toți. Haideți să ne ridicăm pentru rugăciune. Să cântăm cântarea „Așa cum sunt la Tine vin”.

Haideți să ne plecăm capetele, să ne închidem ochii și să ne deschidem inima și gura. Aici suntem de-ai noștri și-I putem mulțumi Dumnezeuului nostru fără rețineri; nu trebuie s-o facem atât de tare încât să cadă tavanul, dar nici atât de încet încât să nu-l auzim pe aproapele nostru care poate fi purtat într-un duh de rugăciune.

Doamne Dumnezeu nostru, Îți mulțumim din toată inima că Tu ai vorbit cu noi în această seară. Doamne, privirile noastre, în duhul, se îndreaptă spre Golgota. Credinciosule Mântuitor, Tu ai sângerat pentru noi, prin sângele Tău s-a întâmplat ispășirea, noi suntem împăcați, suntem mântuiți, suntem îndreptățiți și am trecut de la moarte la viață, Tu ai isprăvit totul. Aleluia minunatului și sfântului Tău Nume! Credinciosule Dumnezeu, înveselește-ne astăzi. Noi ne-am putea arunca pe fețele noastre și ne-am putea ascunde și totuși Tu astăzi ne-ai îndreptat, nu ne mai uităm la noi, ci noi ne uităm la Tine. Știm cine suntem, știm și că am eșuat, dar acum noi vrem să mărturisim și să trăim puterea învierii Tale, vrem să avem parte de moartea Ta, de suferința Ta, de învierea Ta, vrem să avem parte de tot. Credinciosule Domn, stăpânește asupra noastră și lasă Duhul Tău să lucreze în mijlocul nostru. Îți mulțumim că Tu o faci. Aleluia! Slavă Domnului! Spuneți liniștiți din inimă: Aleluia! Slavă lui Dumnezeu! Cinste Lui Dumnezeu! Laudă, cinste și mărire Îi aducem Lui. Aleluia! Este adevărat, ceea ce noi am citit este Cuvântul lui Dumnezeu și își găsește împlinirea, confirmarea cu noi și prin noi. Aleluia! Vom cânta cântarea „Aleluia”.

În timp ce Duhul lui Dumnezeu lucrează doresc să întreb dacă aici sunt persoane care încă n-au trăit conștient harul lui Dumnezeu, dar au dorința în inima lor să-L cinstească pe Dumnezeu prin credință, să se încreadă în Isus Hristos și să se încreadă în această jertfă de ispășire. Dacă vă putem ajuta pentru aceasta noi o facem cu plăcere, noi dorim ca toți să fie născuți în Împărăția lui Dumnezeu, iar pentru naștere este nevoie de o sămânță. Dacă mai este cineva aici, o inimă scumpă, să nu-ți fie rușine, lasă-mă să-ți spun în această seară: dacă tu crezi din inimă atunci biruiește-ți rușinea și spune: „Doamne aici este viața mea, eu nu

mai pot trăi așa mai departe”. Primește-o! Dăruiește întreaga ta inimă lui Isus și atunci se va întâmpla. Dumnezeu este credincios și primește pe fiecare care vine la El, dar trebuie să fim pregătiți să venim. În timp ce ne ținem ochii închiși, permiteți-mi să întreb dacă este cineva aici care vrea să ridice mâna ca semn că vrea să ne rugăm pentru el. Mulțumesc! Mulțumesc! Domnul să vă binecuvânteze!

Eu propun să vină în față nu doar cei ce și-au ridicat mâinile, ci și noi care ne simțim împinși să venim. Noi vrem să-L chemăm pe Domnul și să-I spunem: „Dumnezeule vino în viața mea!”. Dacă vă simțiți atrași atunci veniți. Laudă și mulțumire Îi aducem Domnului Dumnezeului nostru. El este credincios. Aleluia! Haideți ca toți împreună să cântăm cântarea: „O este Isus, O este Isus”. Credeți-o, primiți-o și se va întâmpla cu voi.

Câți dintre voi au trăit acest lucru? Astăzi Domnul vrea să facă un sfârșit întregii noastre îndoieli, astăzi ispășirea să aibă un efect prin credința în Isus Hristos Cel răstignit și Cel înviat, în Domnul și Mântuitorul nostru. Haideți să cântăm „Numai să crezi!”

Aleluia! Totul este cu putință pentru că Isus este aici. Isus Hristos Cel răstignit care prin sângele Lui a devenit ispășirea noastră. Noi ne încredem în El și credem că astăzi El a făcut lucruri mari cu noi. Aleluia! Mulțumiți Domnului, mulțumiți-I că El a făcut acest lucru și mulțumiți-I că ați primit-o și atunci o veți avea, așa spune Scriptura. Credinciosule Domn, împreună Îți mulțumim că Tu ai sângerat pentru noi pe lemnul crucii de la Golgota. Îți mulțumim că Tu ne-ai răscumpărat și că ai iertat vina noastră, ne-ai șters păcatele și ne-ai eliberat. Aleluia! Noi suntem proprietatea Ta, gloata Ta răscumpărată prin sânge. Laudă, cinste, mărire și închinare Îți aducem Ție, Domnului nostru și Mântuitorului nostru. Amin.